

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה

(Monsey, NY)
הדלקת נרות לשבת - 5:27
זמן קריאת שמע/המ"א - 8:45
זמן קריאת שמע/הגר"א - 9:21
סוף זמן תפילה/להגר"א - 10:17
שקיעת החמה שבת קודש - 5:46
מוצש"ק צאת הכוכבים - 6:36
צאה"כ / לרבינו דם - 6:58
Courtesy of MyZmanim.com

תורה תבלין
A Torah Taolin Publication
34 Mariner Way Monsey NY 10952

**NOW AVAILABLE
ONLINE AT
WWW.TORAHAVLIN.ORG**
**TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES
OF INTEREST OR
TO SUBSCRIBE
TO RECEIVE
THIS EMAIL
WEEKLY**

שבת קודש פרשת תצוה – פרשת זכור – ט' אדר תשע"ה **Shabbos Parshas Tetzaveh - February 28, 2015**

מאוצרותיו של המגיד טיב התבלין

מאת הרב'צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א ר"י שני החסנים ירושלים עק"ק
ועשית בגדי קדש לאחרין אחך לכבוד ולתפארת וגו'
(כח-ב) - כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה

פרשה זו ופרשה שלפניה מדברים על ענייני המשכן וצרכיו, בפרשה הקודמת היה המדובר על ענין הקמת המשכן עצמו ועשית כליו, ובפרשתנו העיקרי הוא בגדי כהונה, והכשרת הכהנים לעבודת המקדש. רואים אנו בשני פרשיות אלו, שענייני המשכן מורכבים היו מכמה וכמה סוגי דברים, מקצתן היו יותר חשובין ומקצתן פחות. לצורך הקמת המשכן היה צורך בזהב וכסף ונחושת, ועצי שיטים, ולצורך היריעות הוצרכו לתכלת וארגמן ותולעת שני. וכן לצורך בגדי כהונה היה צורך בתכלת וארגמן ותולעת שני. מלבד הזהב והאבנים השונים. ורק בצירוף אלו הדברים נתקדש המשכן, והותרו הכהנים בעבודתם. אך אילו היה חסר פרט כל שהוא מאלו הדברים הנקובים בפרשיות אלו, לא היה המשכן קרוי משכן, ועדיין לא היתה השכינה שורה בו. להורות הוא בא, כי כל אחד מ ישראל באשר הוא שם חביב מאד לפני בוראו, הן אם זכה להתעלות ברום המדרגות, והן אם הוא עומד במדרגה נמוכה. כי המשכן מורה על בחינת כללות ישראל, ולכן נעשית מכמה מינים, להורות כי גם בישראל ישנם כמה בחינות ומדרגות, ואף זה שאינו בתכלית השלימות מכל מקום הוא חלק מהכלל, וחביב וחשוב הוא לפני השי"ת, ומבלעדו יש איהו חסרון בכללות הקומה הישראלית.

וכעני שמעתי מאבי מורי הגאון **צוקיל** שאמר שבוהב וכסף ונחושת נרמזים ג' בחינות בנותני צדקה, כי יו"ב הוא ר"ת זה ה'נותן ב'ו, והיינו שבעודו בראי חפץ הוא לקיים מצות צדקה לשם השי"ת, והיא המיוחד שבמעלות. אך יש אשר בעודו בבריאותו השלימה, בשעה שאינו בצרה אינו חפץ לפדו מעותיו לצדקה, אך אם הוא מצוי בעת צרה, כשסוירים תוקפים אותו, ומתחיל לדרוש ברופאים, והללו מודיעים לו שהוא נתון בסכנה, אז מתעורר בו הרצון לפדו מעותיו, וזהו בחינת כס"ף, שהוא ר"ת כ'שש ס'כנה פיזר. אך ישנם כאלו אשר גם כשמגיעים למצב של סכנה בכל זאת, בעודו בחיים אינו רוצה לפדו מעותיו, אך בכל זאת רוצה הוא שלאחר מותו, כשכבר לא יצטרך לזה, יחלקו אותו לצדקה, והיא בחינת נחש"ת, שהוא ר"ת ח'וליה שאמר תנ'ו ג'ותנים ומשלושה בחינות אלו הרכב המשכן, להורות כי אף אלו שהם במדרגה שפלה, בכל זאת מצד מהותו הישראלי חביב וחשוב הוא לפני השי"ת.

דבר זה הוא חיזוק גדול לכל אשר בשם ישראל יכונה, לפעמים בא היצר אל האדם, ומפתה אותו לאיזה דבר, ואף שעצם הדבר אינו עבירה, בכל זאת יודע האדם כי על ידי ביצוע הדבר יצטרך למעט בעבודת בוראו, בכמות או באיכות, והיצר טוען לעומתו כי כליל המעלות דרי לא תהיה לעולם, ואם כן מה בכך שתגרע מעבודתך? אך על האדם מוטל לענות לו כאילו, כי באותה בחינה שביכולתי לעבוד את בוראי, בזה הבחינה רצוי אני לפניה. אין הוא הורש ממני יותר ממה שביכולתי, ובוה המדרגה אני חשוב לפניו כאותו צדיק שזוכה לעבוד אותו לפי מדרתו הרמה, כי בסופו של דבר שווים אנו, הוא עובד בוראי כפי יכולתו, וגם אני עובד את בוראי כפי יכולתי. אך אם אשמע ערכי ואני אגרום לפעמי דבר שעכב אתי ממה שביכולתי לעת עתה, אז אכן אפחית ערכי באמת, כי אני בעצמי יגרום המניעה לכך. שאין אני עובד את בוראי כפי כוחי האמיתי.

מאת הרב'צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א ר"י שני החסנים ירושלים עק"ק
ועשית בגדי קדש לאחרין אחך לכבוד ולתפארת וגו'
(כח-ב) - כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה

פרשה זו ופרשה שלפניה מדברים על ענייני המשכן וצרכיו, בפרשה הקודמת היה המדובר על ענין הקמת המשכן עצמו ועשית כליו, ובפרשתנו העיקרי הוא בגדי כהונה, והכשרת הכהנים לעבודת המקדש. רואים אנו בשני פרשיות אלו, שענייני המשכן מורכבים היו מכמה וכמה סוגי דברים, מקצתן היו יותר חשובין ומקצתן פחות. לצורך הקמת המשכן היה צורך בזהב וכסף ונחושת, ועצי שיטים, ולצורך היריעות הוצרכו לתכלת וארגמן ותולעת שני. וכן לצורך בגדי כהונה היה צורך בתכלת וארגמן ותולעת שני. מלבד הזהב והאבנים השונים. ורק בצירוף אלו הדברים נתקדש המשכן, והותרו הכהנים בעבודתם. אך אילו היה חסר פרט כל שהוא מאלו הדברים הנקובים בפרשיות אלו, לא היה המשכן קרוי משכן, ועדיין לא היתה השכינה שורה בו. להורות הוא בא, כי כל אחד מ ישראל באשר הוא שם חביב מאד לפני בוראו, הן אם זכה להתעלות ברום המדרגות, והן אם הוא עומד במדרגה נמוכה. כי המשכן מורה על בחינת כללות ישראל, ולכן נעשית מכמה מינים, להורות כי גם בישראל ישנם כמה בחינות ומדרגות, ואף זה שאינו בתכלית השלימות מכל מקום הוא חלק מהכלל, וחביב וחשוב הוא לפני השי"ת, ומבלעדו יש איהו חסרון בכללות הקומה הישראלית.

וכעני שמעתי מאבי מורי הגאון **צוקיל** שאמר שבוהב וכסף ונחושת נרמזים ג' בחינות בנותני צדקה, כי יו"ב הוא ר"ת זה ה'נותן ב'ו, והיינו שבעודו בראי חפץ הוא לקיים מצות צדקה לשם השי"ת, והיא המיוחד שבמעלות. אך יש אשר בעודו בבריאותו השלימה, בשעה שאינו בצרה אינו חפץ לפדו מעותיו לצדקה, אך אם הוא מצוי בעת צרה, כשסוירים תוקפים אותו, ומתחיל לדרוש ברופאים, והללו מודיעים לו שהוא נתון בסכנה, אז מתעורר בו הרצון לפדו מעותיו, וזהו בחינת כס"ף, שהוא ר"ת כ'שש ס'כנה פיזר. אך ישנם כאלו אשר גם כשמגיעים למצב של סכנה בכל זאת, בעודו בחיים אינו רוצה לפדו מעותיו, אך בכל זאת רוצה הוא שלאחר מותו, כשכבר לא יצטרך לזה, יחלקו אותו לצדקה, והיא בחינת נחש"ת, שהוא ר"ת ח'וליה שאמר תנ'ו ג'ותנים ומשלושה בחינות אלו הרכב המשכן, להורות כי אף אלו שהם במדרגה שפלה, בכל זאת מצד מהותו הישראלי חביב וחשוב הוא לפני השי"ת.

דבר זה הוא חיזוק גדול לכל אשר בשם ישראל יכונה, לפעמים בא היצר אל האדם, ומפתה אותו לאיזה דבר, ואף שעצם הדבר אינו עבירה, בכל זאת יודע האדם כי על ידי ביצוע הדבר יצטרך למעט בעבודת בוראו, בכמות או באיכות, והיצר טוען לעומתו כי כליל המעלות דרי לא תהיה לעולם, ואם כן מה בכך שתגרע מעבודתך? אך על האדם מוטל לענות לו כאילו, כי באותה בחינה שביכולתי לעבוד את בוראי, בזה הבחינה רצוי אני לפניה. אין הוא הורש ממני יותר ממה שביכולתי, ובוה המדרגה אני חשוב לפניו כאותו צדיק שזוכה לעבוד אותו לפי מדרתו הרמה, כי בסופו של דבר שווים אנו, הוא עובד בוראי כפי יכולתו, וגם אני עובד את בוראי כפי יכולתי. אך אם אשמע ערכי ואני אגרום לפעמי דבר שעכב אתי ממה שביכולתי לעת עתה, אז אכן אפחית ערכי באמת, כי אני בעצמי יגרום המניעה לכך. שאין אני עובד את בוראי כפי כוחי האמיתי.

נמשל: Every year, on *Parshas Zachor*, we publicly remind ourselves of who our real enemy is: Amalek. He is the enemy who fought against *Hashem* in the desert when no one else would dare do so, and he is the enemy that we face even till this very day. On a physical level and on a spiritual

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Keeping the Jewish Camp Holy (42) - "והיה מחניך קדוש"
Using the Bathroom Before Davening (cont.). Before going further, it is appropriate to summarize a number of *halachos* regarding *Shemona Esrai*. Other parts of davening which are more lenient will be discussed separately.

- If one is davening and feels the urge to use the restroom, he should not begin saying *Shemona Esrai*. Even if he will miss davening with a *minyan* by using the bathroom, he should do so and daven alone.
- If by going to the bathroom he will completely lose the *zman tefillah* - time of davening (e.g. it will turn night before he can daven *Mincha*), he should daven as long as he is physically able to hold it in for 72 minutes. After davening he should not hold it in any longer and go right away to the bathroom.
- If he feels that he definitely cannot hold it in for 72 minutes, he is not permitted to daven, even if it means missing *zman tefillah*. If he did daven in such a state, he does not fulfill his obligation; it is as if he didn't daven and his davening is actually considered an abomination ⁽¹⁾.
- If a person has the urge to go, but is unable to do so due to constipation or the like, he is permitted to daven. If there is some way that he can clean himself out with medicine, inserts, laxatives, etc., it is proper to do so ⁽²⁾.

Keeping a Clean Body. Conscientious עובדי ה' (those who excel in serving *Hashem*), eat in a way that they keep a "טוף נקי" (clean

הוא היה אומר

Rabbeinu Yehuda Aryeh DiModina (Yid Hakadosh) would say:

“*Parshas Zachor* is read on the week of *Parshas Tetzaveh*. Why? Because Amalek’s entire goal was to ‘cool off’ the burning enthusiasm of the Jewish people and cause them to lose focus. *Tetzaveh* begins with lighting the *Menorah*, when we ignite and inflame our passion for *Hashem* and His Torah. What better time to heat up the cold and wipe out Amalek?”

Chacham Rabbeinu Shlomo Alkabetz ZT”L (Manot Halevi) would say:

The *Gemara* (טו: מגילה) writes that on that fateful night, “*sleep deserted the King of the World.*” **Yalkut Shimoni** asks: Can this be? Does the Almighty sleep? He explains that when *Bnei Yisroel* sin, *Hashem* acts as if He were asleep, as it says, ‘*Rouse Yourself; why do You sleep, Hashem?*’ (תהלים מד:כד) However, when *Bnei Yisroel* are obeying His word, ‘*Behold, the Guardian of Israel neither sleeps nor slumbers.*’ (תהלים קכא:ד) When *Bnei Yisroel* sinned, *Hashem* turned His eyes away from them, as it were. The heavenly prosecution sought their destruction and *Hashem’s* providence did not awaken - as if He ‘slept.’ Once they repented, gathered around *Mordechai Hatzaddik*, and sincerely yearned for salvation, it was as if *Hashem’s* providence awakened to intervene on their behalf and save them.”

A Wise Man would say:

“Compromise is important in marriage. I admit I’m wrong and my wife agrees with me!”
Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)

נתגבר ונתקדש לעילוי נשמת
ר' אברהם משה ב"ד אליעזר
שלאסער ז"ל * תנצב"ה

level. Yes, the uptick in anti-Semitism is alarming, and many terror groups abound. But they all have one thing in common: they are all the “Amalek” of today. They hate Jews because they hate *Hashem*. This Purim, let us pray for a miracle of our own - and watch their downfall with glee.

הלכה למעשה

מאת מו"ה ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס
body) for davening. They do not “overeat” and they regulate their mealtimes in a way that fits with their davening. For example, in *sefer Yesod V’shoresh H’avodah*, the author writes that in the short winter days, he would eat a small afternoon meal since it was close to *Mincha* time. He would eat a bigger meal after *Maariv*, with the knowledge that the long winter nights will allow him to digest it well. In the longer summer days, when *Mincha* time is later, he would eat a bigger lunch and a lighter supper to have a clean body at all his *tefillas*.

In the Middle of Shemona Esrai. If one already started to daven *Shemona Esrai* and suddenly an urge to go came over him, even if he feels that he cannot hold it in for 72 minutes, he can still finish the *tefillah* and it is not called an abomination since he began with permission. If he feels that he must go immediately, even though he can physically make it through *Shemona Esrai*, the **Mishna Berura** ⁽³⁾ rules that it is his choice. He can choose to finish *Shemona Esrai*, or interrupt it and go. If he chooses to interrupt, and is in the bathroom for as long as it takes him to daven the entire *Shemona Esrai*, he must start *Shemona Esrai* again from the beginning. If the time was less than that, he can continue *Shemona Esrai* from where he left off. If the urge is so strong that he cannot complete *Shemona Esrai*, he absolutely must interrupt. If the interruption is as long as his average *Shemona Esrai*, he starts again, and if the interruption was a lesser time, he goes back to where he left off ⁽⁴⁾.

(1) א"ח צבא (2) הרה"ג רב שמואל ואורר שליט"א מבית לוי י"א (3) משנה ברורה צב יא (4) עיין א"ח צבב

A Special Mazel Tov to Mr & Mrs Chaim Halbfinger on the Bar Mitzvah of their son Avi (Avraham Yisroel Tzvi). May he grow in Torah and Yirah and they continue to see Nachas from him always.

Camp Merockdim
26 Parker Blvd.
845.362.0287

מעשה אבות סימן לבנים

ונשמע קולו בבואו אל הקודש לפני ה' ובצאתו ולא ימות וגו' (כה-לד)

“Memories are like the bow of a violin ... even when the music stops, the strings remain attached.”

After surviving six long years of torture, imprisonment and destruction during the Second World War, and seeing to the needs of thousands of Jewish refugees as well as providing Jewish burials for the many bodies that were found, the **Bobover Rebbe, R’ Shloime Halberstam ZT”L**, immigrated to the United States, arriving on *Taanis Esther*, March 24, 1946.

He was exhausted and disheartened - but never broken. Bobov was destroyed, the second *Rebbe*, the **Kedushas Tzion ZT”L HY”D** himself, had perished in the Holocaust, together with thousands of his followers. Barely three hundred *chassidim* had survived worldwide. But R’ Shloime did not give up; he took it upon himself to rebuild the Bobover dynasty. He established a *Beis Medrash* on West 85th Street, on the upper west-side of Manhattan; later moving to Bedford-Stuyvesant in Brooklyn, and finally settling in Borough Park, on 48th street, where it remains till this day.

Those first few months on the west side were difficult. R’ Shloime barely had more than fifteen *chassidim*, and he wasn’t sure if he would ever recapture Bobov’s glory of years past. One incident, though, stands out as a catalyst in the rebirth of Bobov. It was February 1947. Reb Yisroel Kofman A”H, a *chassidishe yid* living in Brooklyn at the time, had the wisdom and foresight to see that this young *Rebbe*, living alone in Manhattan - his *Rebbetzin* and children having perished in the war; his sole surviving son, Naftuli, was in *Eretz Yisroel* and hadn’t yet arrived in America - was on the cusp of greatness. He wished to give him *chizuk* - to encourage him to carry on his holy mission. He contacted the young *Bobover Rebbe* and asked to bring his thirteen-year-old son, Chaim Yossel, to have the *Rebbe* put on his *Tefillin* for the first time.

R’ Shloime was delighted. It truly meant so much to him. It was the week of *Parshas Tetzaveh* and on the morning of the *simcha*, father and son arrived early. The moment R’ Shloime saw them, he literally burst into tears. With a warm embrace, the *Rebbe* said, “Reb Yisroel, you have just made me into a *Rebbe* again!” He went on to explain that all throughout the war, one thought was uppermost in his mind. He would constantly think about how the previous *Rebbe*, his father **R’ Bentzion**, would put on *Tefillin* with *Bar Mitzvah bochurim*, be *Mesader Kiddushin* at weddings, and *Sandek at brissim*, on almost a daily basis. “The thought crossed my mind,” said R’ Shloime, “that this terrible war would put an end to all of this, to the entire Bobover dynasty. However, now that you’ve come today והחיננני ... you have literally given me a new lease on life!”

For the first time as a *Rebbe*, R’ Shloime placed the *Tefillin* carefully on the left arm of Chaim Yossel Kofman, all the while tears streaming down his cheeks. Indeed, there was not a dry eye in the room. This simple act was so much more than putting on *Tefillin*; it was symbolic. It meant the rebirth of Bobov - the rejuvenation of the new *Bobover Rebbe*!

After davening, Reb Yisroel prepared a *l’chaim* and a small *seudah* for the *Bobover Kehilla*. R’ Shloime got up to speak and told over a miraculous story about how he was arrested in the Bochnia Ghetto and slated for execution the following day. As a last request, he asked for a pen and paper to write his צוואה, his last will and testament. He headed the paper with a *posuk* from *Parshas Tetzaveh*. He wrote: “ונשמע קולו בבואו אל הקודש” which talks about the hem of the *Kohen’s* coat (מעיל) which had bells on them to alert others that he was coming. R’ Shloime wrote these words, alluding to the fact that his voice (קולו) would herald his arrival in the next world (הקודש). After a brief pause, he suddenly realized that this very *posuk* concluded with the words “לא ימות”. He took this as a sign that “*he will not die*” and he proceeded to tear up the paper he was writing. In the morning, the guards came for R’ Shloime and they let him go. He had been saved by a bribe from one of the *chassidim*.

A number of years ago, on R’ Shloime’s *yahrzeit*, Reb Chaim Yossel remarked to the present **Bobover Rebbe, R’ Bentzion Halberstam Shlit’a**, that after all these years, he still recalls that extraordinary day and his father’s words on this *posuk*. But he has a new understanding that is relevant today. “If,” said Reb Chaim Yossel to the *Rebbe*, “after so many years, the voice of R’ Shloime can still be heard, resounding in the hundreds of *Bobover shuls* and *yeshivos* all around the world, then surely לא ימות’ - your father didn’t die. He continues to live on amongst us, and the great Bobover dynasty will carry on in all its glory!”

משל למנה הדבר דומה

תמחה את זכר עמלק לא תשכח וגו' (פרשת זכור. דברים כה-יט)

משל: His fame as a brilliant defender of the faith, allowed **R’ Yonason Eibenschutz ZT”L** to be greatly esteemed by prominent non-Jewish scholars, among them Christian bishops and clergy leaders. On many occasions, he was called upon to defend his Jewish brethren before the leaders of the church, and his high reputation also stood him in good stead when he traveled to the Emperor in Vienna, to intervene on behalf of his brethren in Prague and Bohemia.

During one debate that he had with the cardinal of Metz, he was asked the following: “The Bible states explicitly,

‘Do not take revenge and do not bear a grudge.’ Is that not so?” R’ Yonason nodded in assent. “Well, why then, do your people still celebrate the festival of Purim thousands of years after Haman’s downfall? Why do you still bear him a grudge? Is this holiday not a contravention of your laws?”

“Your eminence, the purpose of our Purim celebration is not to rejoice over Haman’s downfall,” replied R’ Yonason, with an ironic smile. “It is meant to remind modern-day Hamans, those evil men who tend to pick on the Jewish people, of the bitter end met by the original Haman!”

מחשבת הלב

את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (בט-יג)

The **Maharal M’Prague ZT”L** quotes a three-way *machlokes* between Rabbi Akiva, Ben Zoma and Shimon ben Pazi, as to what is the quintessential and definitive *posuk* in the entire *Torah*. Rabbi Akiva believed that “ואהבת לרעך כמוך” - loving a Jew as you love yourself, is the main *posuk*. *Ben Zoma* posits that it is, “שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד” - the acceptance of *Malchus Shamayim*. Two very logical choices, indeed. But then, *Shimon ben Pazi* argues and says that the most important *posuk* in the *Torah* is: “את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים” - which focuses on the *Korban Tamid*, the twice daily sacrifices. Interestingly enough, the **Zohar HaKadosh** states that *halacha* is according to *Ben Pazi*. The question is obvious. The first two *posukim* are two of the most fundamental and crucial aspects of *Yiddishkeit*. But the third *posuk* ... how would one consider it to be so important - especially today, when we don’t even have a *Bais Hamikdash* in which to bring *korbanos*?

My *machshava* is as follows: In order for a Jew to make his home into a מקדש מעט, a miniature sanctuary, one must be ready to make daily sacrifices - whether between husband and wife, *chinuch habanim*, *parnasa* or when it comes to marrying off children. True, Rabbi Akiva’s *posuk* is important, but it applies to אדם לרבינו - interpersonal relations. Ben Zoma’s *posuk* is important, but it deals with אדם למקום - בין אדם לרבינו - between *Hashem* and man. Only *Ben Pazi’s posuk* covers both of these aspects. It describes the *Korban Tamid* that was brought twice a day, in the morning and in the afternoon. The crucial lesson we must internalize and transcribe into our lives is that life is about daily sacrifices! Often more than once a day! Of course, any two hands can build a house; but it takes a man and woman willing to sacrifice, in order to transform a house into a home!

DRUSH V'CHIDDUSH

ונשית ציצין זהב ביום ופתחת עליו פתחי הים קיש לה' וגו' (כה-לו)

The *Medrash* relates that Nevuchadnezzar, the wicked king of Babylonia, removed the holy *Tzitz* of the *Kohen Gadol* from the destroyed Temple, and had it placed inside his favorite idol’s mouth. The *Tzitz* had the ineffable Name of *Hashem* engraved on it, and he would order music played in front of it and praises uttered before it, whereby it would respond by proclaiming, “*I am Hashem your G-d.*”

When the Prophet Daniel heard this, he told the king how impressed he was and that he wished to kiss the statue. He approached the large idol and whispered, “I am flesh and blood and a messenger of the Almighty. Make sure that the Name of *Hashem* is not desecrated on your account!” With this, he placed his mouth over the idol’s and sucked inward. The *Tzitz* was immediately expelled from the statue’s mouth into his own. Meanwhile, the orchestra began playing, and the people gathered in eager anticipation of the idol’s response.

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF נשא בעל

In *Tehillim* (קלג-א), *Dovid Hamelech* writes: “נהנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד” - How beautiful is it when brothers dwell together peacefully. King David then goes further and gives us the prime example of this. In the next *posuk* he writes: “כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וזקן אהרן” - when the “שמן המשחה” - *Anointing oil*, dripped down on his beard. Whose beard? *Aharon Hakohen’s* beard, when he was anointed as High Priest in the *Mishkan*, by *Moshe Rabbeinu*. The *Medrash* explains that it says the word “זקן” - “beard” twice to imply that not only was the oil dripping from *Aharon’s* beard, but also from *Moshe’s* beard! In other words, *Moshe* was so HAPPY that his older brother received the *Kehunah* (that *Moshe* had, but indeed lost!), that he felt as if He too, was being anointed - and the oil was dripping from his own beard!

Aharon Hakohen also felt this way and in fact merited the *Kehunah* because of it. We see that when *Moshe* was chosen to be the leader of *Klal Yisroel*, *Hashem* told him to go to Pharaoh together with *Aharon*: “Behold, he (*Aharon*) is going out to meet you; he will see you and rejoice in his heart.” The **Yalkut** explains that *Aharon’s* heart was so happy for his brother who became the *Manhig* (leader); more than even his mouth was able to express! As a result, said *Rabban Shimon Bar Yochai*: “The heart that rejoiced so much for his brother, that heart will merit to wear the *Urim V’Tumim.*”

R’ Shlomo Wolbe ZT”L said: The concept of “נשא בעול חבירי” - *Sharing another Jew’s burden*, is important not only for you, but also for the other person. When someone is hurting, loneliness is the worst part. Sharing his burden and comforting him is a great *mitzvah* - and also a great help! And to share another’s pain is actually easier than sharing another’s *simcha*, because there is no jealousy involved! Let us emulate *Moshe* and *Aharon* and open our hearts to help our fellow Jews.

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM R’ CHAIM YOSEF KOFMAN

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך (כה-א)

FROM THE WELLSPRINGS OF R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - the charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Eretz Yisroel with zero overhead